

Паёми иди Фасҳи
Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ
ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, диаконҳо, роҳибон
ва тамоми фарзандони боимони Калисои Православии Рус

Дилдодагони Худованд кашишҳои олимартабаи ҳампеша,
падарони пархезгор, роҳибон ва роҳибаҳои порсо,
бародарон ва хоҳарони арҷманд!

Бо камоли хушнудӣ шуморо бо хитоби куҳан ва дар тамоми замонҳо навину некбинонаи пирӯзманд дуруд мегӯям:

МАСЕХ ЭҲЁ ШУД!

Дар ин мавзунии ҳайратангези каломи воқеан рӯҳафзо асоси имон, ҳадяи умед, маншаи муҳаббати мо нухуфтааст.

Гӯё дирӯз мо ҳамроҳ бо шогирдони Худованд бар мотами Устои дӯстдоштаамон нишаста будем, имрӯз бошад бо тамоми олами ошқору ниҳон шодмонӣ мекунем: «*Масех зеро бархост, шодмонии ҷовидонӣ*» (Муноҷоти Фасҳи Муқаддас). Гӯё дирӯз чунин менамуд, ки охириин умеди наҷоти мо барбод рафтааст, имрӯз бошад мо ба зиндагии абадӣ дар рӯзи бешоми Салтанати Худованд умедвории қавӣ ҳосил кардаем. Гӯё дирӯз шабаҳи фано ҳуди маънии ҳастии заминиро зери шубҳа қарор дода, бар офариниш ҳоким буд, аммо имрӯз мо ба ҳамагон ва ҳар кас дар бораи пирӯзии бузурги Ҳаёт бар марг паём медиҳем.

Ҳавории муқаддас Павлус, дар бораи муъҷизае, ки дар он шаби дуру ба ҳар масеҳӣ наздик руҳ дода буд, суҳан ронда, мустақиман ишора мекунад, ки ин рӯйдод барои дини мо аз ҳама муҳим аст. Зеро «*агар Масех эҳё нашуда бошад, маъвияи мо низ бар абас аст, имони шумо низ бар абас аст*» (1 Қӯр. 15, 14). Фасҳи Худованд – замир ва неруи мағлубиятнопазири масеҳият аст: он, ба қавли ҳазрати Филарети Маскавӣ, умед эҷод мекунад, муҳаббатро шуълавар месозад, ниёширо болу пар мебахшад, баракатро нозил мекунад, ҳикматро зиё мебахшад, ҳар офат ва ҳатто ҳуди маргро nobуд месозад, ба зиндагӣ қобилияти ҳаётӣ ато мекунад, камоли саодатро на ба ормон, балки ба аҳамият, шарафро на ба шабаҳ, балки ба барқи ҷовидонии нури абадӣ, ки ҳамагонро мунаввар сохта, ба касе осеб намерасонад, табдил медиҳад (Суҳанронӣ дар рӯзи Фасҳи Муқаддас, соли 1826).

Бо имон ба Растохези Масех эътиқоди Калисо ба он ҳам пайванди ногусастанӣ дорад, ки Писари Худованди мучассамшуда Кафорати банӣ башарино дода, завлонаи гуноҳ ва маргро барканда, ба мо озоии маънавии ҳақиқӣ ва шодмонии пайвастан ба Офаридгори худро эҳдо намудааст. Ба ин ҳадяи бебаҳои Начотбахш мо ҳамагон, ки дар ин шаби дурахшон дар калисоҳои православӣ гирд омадаем, то, ба қавли Юҳаннон Ширинкалом, аз базми имон шодком гардем, иртиботи комил дорем.

Фасх иртифои роҳи пурмашаққати Начотбахш аст, ки бо азобҳову Қурбонии Ҷолҷолто поён ёфт. Тасодуфӣ нест, ки ҳам дар матнҳои

падарони муқаддас ва ҳам дар матнҳои ибодати Масех «Шуҷоатгузори наҷоти мо» ном бурда мешавад. «Ба шумо намунае нишон додам» (Ин. 13, 15), – мегӯяд Худованд ба шогирдон ва ҳамаи моро даъват мекунад то ба намунаи ҳаёти Ӯ пайравӣ намоем.

Аммо чӣ гуна мо метавонем ба Наҷотбахш тақлид кунем? Корнамоии мо нисбат ба воқеияти зиндагии муосир чӣ гуна хоҳад буд? Имрӯз, ҳангоме ки мо ин суҳанро ба забон меорем, дар шуури инсонҳо аксаран симои як ҷанговари афсонавӣ, ҷеҳраи таърихӣ ё қаҳрамони маъруфе аз гузашта падида меояд. Аммо маънии корнамоӣ ҳаргиз дар соҳиби шуҳрати баланд гаштан ё ба даст овардани эътирофи умум нест. Ба воситаи корнамоие, ки бо талошҳои ботинӣ ва маҳдудсозии худ ҳамеша рабт дорад, мо метавонем ба таври таҷрибӣ дарк кунем, ки муҳаббати воқеӣ ва комил чист, зеро фидокорие, ки асоси ҳар корнамоист, зухури олии ин эҳсос аст.

Худованд моро ба корнамоии муҳаббати ғайилона даъват мекунад, ки дар хидмати фидокорона ба наздикон, хусусан ба касоне, ки ба дастгирии мо эҳтиёҷи зиёд доранд, яъне ситамдидагон, беморон, касони танҳо ва маъюс, таҷассум ёфтааст. Агар ин қонуни зиндагӣ, ки дар ҳаёти заминии Худи Наҷотбахш ба таври возеҳ муаррифӣ ва инъикос гардидааст, ба ҳамагон маълум гардад, одамон воқеан хушбахт хоҳанд буд. Охир инсон ба дигарон хидмат карда, аз он чи меदिҳад, чизи бештарERO ба даст хоҳад овард: Худи Наҷотбахш онҳо ворида қалби ӯ мегардад ва аз тариқи ошноӣ бо баракати Худовандӣ тамоми ҳаёти инсонӣ тағйир мепазирад. Ҳамчуноне ки бе заҳмат қудсият нест, бе Қолқолто Растохез нест, ҳамон тавр бе корнамоӣ ҳам таҳаввули ҳақиқии маънавӣ-ахлоқии шахсият номумкин аст.

Вақте корнамоӣ мазмуни ҳаёти на танҳо як шахси ҷудогона, балки тамоми мардум мегардад, вақте ки зимни шитофтган ба арш қалбҳои миллионҳо одамон, ки ба муҳофизати Ватани худ, ҳимояи ғояҳо ва арзишҳои олии омодаанд, васл мегарданд, онҳо рӯйдодҳои ҳайратангез, муъҷизакорона ва ҳатто аз нуқтаи назари мантиқи шаклӣ шарҳнопазир ба амал меоянд. Ин гуна мардум қувваи бузурги маънавиро соҳиб мешавад, ки барои мағлуб кардани он ҳеҷ як офат ва душман қодир нест. Намунаи равшани дурустии ин суҳанон Ғалаба дар Ҷанги Бузурги Ватанӣ мебошад, ки бо корнамоии фидокоронаи халқи мо ба даст омадааст. 70-солагии ин санаи шарифро мо дар соли ҷорӣ ба таври тантанавӣ ҷашн мегирем.

Дар ҳузну имтиҳон мо вазифадорем оромию ҷасоратро ниғаҳ дорем, зеро ба мо ваъдаҳои бузургу шарифе дар бораи пирӯзӣ бар бадӣ дода шудаанд. Магар мо маъюсу ноумед мешавем! Мо Калисои Масехро таркиб додаем, ки ба лафзи ростини Парвардигор, ҳатто *дарвозаҳои дӯзах бар он голиб нахоҳад шуд* (Мат. 16, 18), ва дар бораи мо Вайҳи Худовандӣ шаҳодат медиҳад, ки пешгӯӣ кардааст: «*Худо ҳар ашкро аз ҷашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамонт дигар нахоҳад буд; на гирия, на фиғон, на дард дигар нахоҳад буд, зеро он чи пештар буд, гузашт*» (Вахй. 21, 3-4).

Бо дуо барои яқояки шумо, ҳазратони кашишҳои олимартабаи ҳампеша, падарони порсо, бародарону хоҳарони арҷманд, нуруи рӯҳонӣ ва муҳкамии имон, сулҳу салоҳ ва шодии камнопазир аз Парвардигори Ислоҳгари марғ таманно менамоем. Бо фарогири нури Растохези Масех

шудан ва ворида сирри муъчизаи фасҳ гаштан, биёед, ба ҳамагон дар
бораи Начотбахши аз тобут Бархоста гувоҳӣ дода, шодмонии нусратбахши
худро ба шахсони наздику дур баён намоем.

Бигзор дар тамоми рӯзҳои зиндагӣ ин вожагони шуълавари пайки
фасҳ ба мо ҳамеша ҳарорат ва таскин диҳанд, шодкомии воқеии вучуд эҳдо
намоянд ва барои анҷоми корҳои нек илҳом бахшанд:

МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!

БАРҲАҚ ЭҲЁ ШУД МАСЕҲ!

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

Маскав,
Фасҳи Масеҳ,
соли 2015